

Kéz a zsebben

2011 szeptember 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A rendszerváltás óta tisztakezű politikát ígér majd minden hatalomra kerülő párt vagy koalíció, átláthatóságról és üvegzebről beszél, aztán marad minden a régiben. Az éppen regnálók és a holdudvar zsebe meg egyre csak dagad, a kimagyarázók kacifántos válaszokat adnak a miértekre.

Most is kézről és zsebről lesz szó, de nem a tisztáról vagy az átlátszóról, hanem a zsebre dugotról. De elötte: észrevették-e már, hogy minden politikai erő nagy figyelmet fordít vezetőinek verbális és nonverbális kommunikációjára, s arra is, mit hogyan mondjanak s tegyenek közszerepléseikkor, különösen a választásokat megelőző időszakban? Ma már gondosan ügyelnek a térköztartásra is, nincsenek elnökségi asztalok, csak egy pulpitus van plexiből, hogy a teljes személyiség látszódjon. Frontális térszervezés helyett meg a centrális kedvelt, mert az olyan demokratikus, előbbi meg ugye a mindenkori diktatórikus társadalmak sajátja – a fáraók korától egészen a mai parancsuralmi rendszerekig.

S papír nélkül kell beszélni, hogy látszódjon is a felkészültség, legfeljebb egy A/6-os lapocskán lehet pár emlékeztető szó. A gesztusok megkomponáltak, a kezét deréktól fölfelé illik használni (a lelkeség meg a szellemiség sávjában), s mindig jól jön egy-egy nyakkendő vagy zakóigazítás, szemüveg le- és felvétel (már ha van), mert ez is segítheti, vizuálisan mintegy aláhúzhatja a mondandót. Közszerepléseken kedvelt a beszédvázlat gondos rendezgetése a pulpituson, lehetőleg taps alatt, kellő hatásszünettel. Végül jöhet a győzelem V-je, meg levonuláskor a kézfogás a néppel – rafináltan koreografált minden. Hatalomra, hatalomba kerülve aztán kopnak, majd eltűnnek e gesztusok, a kéz már gyakrabban babrál a szellemiség sávjában, az áll meg az orr körül, homlokot töröl vagy szemüveget igazgat, problémákon töprengést, megoldásokon gondolkodást jelezve. Végül egyre több a zsebre dugott kéz, ami a hívek között még lazaságnak, jópofaságnak is tűnhet, a hivatalos, netán diplomáciai szituációkban azonban már nagyfokú neveltlenségnek számít – hogy kellő udvariassággal fogalmazzak. Így slattyogott szöved rétor, Merkel asszonnyal a Szent Koronához a világ szeme láttára, de mostani vezetőinket is gyakran látni zsebre dugott kézzel...

A kéz vagy az ujjak elrejtése szokásban volt régen is. Nagy történelmi személyiségek közül többen – Napóleon vagy Lenin (legjobb magyar tanítványaival egyetemben) – a mellény hasítékait használták, Hitler karba fonva dugta el kezeit, mindegyikük azonban a lelkiség sávjában rejtekezett. Hogy aztán ez milyen lelkiség volt, már más lapra való! A zsebre dugott kéz viszont a testiség territóriumához tartozik, amely a kulinárisnak, a mértéktelenségnek emblemikus sávjá. Nem szeretem e stílust és az utat sem, amely hozzá vezet! „Nyújtsátok ki tette a kezét már / S áldozatra zsebeitek, / Tápláljátok végre a hazát, ki / Oly sokáig táplált titeket” – írta Petőfi Szájhősök című versében. Intelme aktuálisabb, mint valaha!

Ozsváth Sándor, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló